

Sygn. akt VII Ka 857/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Danuta Hryniewicz

Protokolant sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego funkcjonariusza Straży Granicznej
w Bezedach młodszego chorążego Grzegorza Lewonia

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r

sprawy **R. B. (1)**

obwinionego o wykroczenie z art. 92§1 kw

sprawy **R. B. (2)**

obwinionego o wykroczenie z art. 92§1 kw

sprawy **S. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 92§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego

z dnia 11 czerwca 2013 sygn. akt II W 722/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionych R. B. (1), R. B. (2) i S. K. po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i po 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze od każdego z nich.

Sygn. akt VII Ka 857/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 roku, sygn. akt II W 722/13, w sprawie:

1. **R. B. (1)** obwinionego o to, że w dniu 24 stycznia 2013 r. około godz. 12.50 przed przejściem granicznym w B., pow. B., woj. (...), kierując motocyklem S.o nr rej. (...) nie zastosował się do poleceń funkcjonariusza Straży Granicznej uprawnionego do kierowania ruchem, w ten sposób, że nie ustawił się w kolejce pojazdów oczekujących na odprawę graniczną i celną, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.,
2. **R. B. (2)** obwinionego o to, że w dniu 24 stycznia 2013 r. około godz. 12.50 przed przejściem granicznym w B., pow. B., woj. (...), kierując motocyklem H.o nr rej. (...) nie zastosował się do poleceń funkcjonariusza Straży Granicznej

uprawnionego do kierowania ruchem, w ten sposób, że nie ustawił się w kolejce pojazdów oczekujących na odprawę graniczną i celną, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.,

3. **S. K.** obwiniono o to, że w dniu 24 stycznia 2013 r. około godz. 12.50 przed przejściem granicznym w B., pow. B., woj. (...), kierując motocyklem H.o nr rej. (...) nie zastosował się do poleceń funkcjonariusza Straży Granicznej uprawnionego do kierowania ruchem, w ten sposób, że nie ustawił się w kolejce pojazdów oczekujących na odprawę graniczną i celną, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

orzekł:

I. Obwinionych R. B. (1), R. B. (2), S. K. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za to z mocy art. 92 § 1 k.w. skazał ich na kary po 300 zł grzywny;

II. na podstawie art. 119 k.p.s.w w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionych zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na obrazie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niedostateczne i niewystarczające wykazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie odnośnie skazania obwinionych R. B. (1), R. B. (2) i S. K. na zeznaniach funkcjonariuszy Straży Granicznej: P. S., K. D. i M. H., a więc osób zainteresowanych takim skazującym rozstrzygnięciem, pomimo że zeznania te pozostają w rażącej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności wyjaśnieniami samych obwinionych oraz np. z dowodem z monitoringu przejścia granicznego, co w konsekwencji przy prawidłowej analizie dowodów winno skutkować uniewinnieniem obwinionych od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.;

2. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadą obiektywizmu uwzględnienie w sprawie tylko okoliczności przemawiających na niekorzyść obwinionych, w tym bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadków - funkcjonariuszy Straży Granicznej, a tym samym pominięcie tych okoliczności przeciwnych, które w sposób jednoznaczny dowodzą niewinności obwinionych, co w konsekwencji doprowadziło do wydania niesprawiedliwego i wadliwego wyroku;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż obwinieni R. B. (1), R. B. (2) i S. K. swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję wykroczenia art. 92 § 1 k.w., pomimo braku w tym zakresie dostatecznych i koniecznych dowodów ich winy;

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie wszystkich obwinionych od stawianych im we wniosku o ukaranie zarzutu niedostosowania się do poleceń funkcjonariusza SG, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie jako oczywiście bezzasadna.

Tytułem wstępu wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie gromadząc kompletny materiał dowodowy, który następnie poddał rzetelnej i kompleksowej analizie. Co istotne, wbrew odmiennym wywodom apelującego, oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Do powyższej konkluzji prowadzi analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia, spełniających wymogi art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w., w których Sąd zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej

podstawie waloru tego odmówił. Zaprezentowanemu stanowisku oraz wyprowadzonym wnioskom nie sposób zarzucić niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki.

Na tym tle, podniesiony w apelacji zarzut błędu co do faktów mający wynikać z obrazu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. nie mógł się ostać. Sąd meriti dysponując bowiem pełnym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie ustaleń, które odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń z 24 stycznia 2013 r. z udziałem obwinionych R. B. (1), R. B. (2) i S. K.. Motywy apelacji sprowadzają się zaś wyłącznie do polemiki z rozważaniami Sądu, o czym świadczy fakt, iż jej autor w sposób wybiórczy, pomijając kwestie, które nie korelują z linią obrony, prezentuje subiektywną ocenę dowodów.

Na akceptację nie zasługiwał przede wszystkim pogląd skarżącego, jakoby na wiarę nie zasługiwały zeznania funkcjonariuszy straży granicznej P. S., K. D. i M. H., z których wynika, że obwinieni ignorowali kierowane do nich przez kierującego ruchem P. S. polecenia o powrocie do kolejki pojazdów oczekujących na przekroczenie przejścia granicznego w B.. Relacje wymienionych świadków są spójne i konsekwentne, nadto znalazły potwierdzenie w zapisie z monitoringu. Wynika z nich jednoznacznie, iż R. B. (1), R. B. (2) i S. K. mieli zamiar poza kolejnością, omijając oczekujące pojazdy, przekroczyć granicę, do czego w świetle przepisów Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15.12.2006 r. w sprawie kontroli granicznej dokonywanej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, nie byli uprawnieni. Oceny tej nie może przy tym zmienić subiektywne zapatrywanie skarżącego, jakoby wskazany akt prawny nie miał zastosowania w omawianym przypadku, bowiem obwinieni nie znajdowali się na przejściu granicznym. Autor apelacji zapomina bowiem, iż funkcjonariusze Straży Granicznej są odpowiedzialni za utrzymanie porządku nie tylko na samej granicy, ale również w pasie przygranicznym. Z tego już tylko względu obwinieni obowiązani byli stosować się do poleceń P. S. - osoby odpowiedzialnej za kierowaniem ruchem drogowym na wskazanym odcinku drogi. Całkowicie chybione jawią się również wywody obrony odnośnie możliwości ominięcia przez obwinionych pojazdów oczekujących w kolejce na przekroczenie granicy. Na tle przepisów w/w rozporządzenia nie budzi wszak wątpliwości, iż żaden z obwinionych nie miał uprawnienia do przekroczenia granicy na zasadach szczególnych, uprzywilejowanych.

Reasumując, zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku analiza osobowych źródeł dowodowych zasługuje na pełną akceptację jako odpowiadająca regułom art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. Prawidłowa ocena dowodów przeprowadzonych w sprawie pozwala natomiast na niewątpliwe przyjęcie, iż obwinieni R. B. (1), R. B. (2) i S. K. 24 stycznia 2013 r. wypełnili swym zachowaniem znamiona art. 92 § 1 k.w.

W konsekwencji nie sposób dopatrzeć się uchybień natury procesowej wskazywanych w apelacji. Wbrew temu, co zarzuca skarżący, swoje rozumowanie Sąd Rejonowy należycie przedstawił w pisemnych motywach wyroku. Jest ono uszczegółowione i wynika z wnikliwej analizy

przeprowadzonych dowodów; ocena zaś tych dowodów dokonana została z zachowaniem wymagań określonych w art. 4 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w., jest ona całościowa i nie pomija żadnej istotnej z punktu widzenia rozstrzygnięcia okoliczności.

Poza zarzutem apelacji, z urzędu, Sąd II instancji nie znalazł podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonych wobec R. B. (1), R. B. (2) i S. K. kar grzywny. Są one adekwatne do stopnia zawinienia wymienionych oraz odpowiadają stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego im czynu.

Reasumując, analiza zarzutów i ich uzasadnienie w apelacji nie dostarczyła jakichkolwiek podstaw do ich podzielenia. Tym samym zaskarżony wyrok co do istoty należało utrzymać w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.)

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono, w związku z nieuwzględnieniem apelacji wywiedzionej przez wszystkich obwinionych, na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 §1 k.p.k. i w zw. z art. 119 k.p.s.w.